

Besættelsen i andet Land finder saa hyppigt Sted i Modsætning til, hvad Tilfældet var i tidligere Tid.

Det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (S. Jensen) havde sine Betæneligheder ved Lovforslaget; han fremhævede navnlig, at Lovforslaget burde søge at opnaa det Maal, at hver Mand havde Indfødsret eet Sted og kun eet Sted, og han mente, at Lovforslaget i saa Henseende ikke svarede til sin Hensigt. Jeg tror nok, at man kan sige, at Lovforslaget i alt Fald i langt større Omfang end den nævnedende Lov søger at naa det Maal, som det ærede Medlem opstillede. At Maalet ikke naas fuldt ud, er sikkert nok, men dertil kan kun svares dette, at et saadant Formaal, der opstilles for en Lovgivning, saa godt som aldrig vil naas fuldt ud og navnlig da ikke vil blive naaet, saafremt man ikke kan gøre Regning paa, at de paa-gældende Individuer følge de Forstrifter, Loven indeholder. I saa Henseende var det et ret uheldigt Eksempel, det ærede Medlem fremdrog. Det ærede Medlem nævnedes som Eksempel, at en Mand rejste herfra til fremmed Land og forblev der uden at søge Statsborgerret i det fremmede Land og uden gennem nogen Erklæring til Konsulatet eller Gesandtskabet at bevare sin Indfødsret her hjemme. Vi ville da have det Tilfælde, at han tabte sin danske Indfødsret uden at staa med nogen Statsborgerret i det fremmede Land. Ja, det er ganske sandt, men Grunden dertil ligger jo slet ikke i Lovens Regler, men netop deri, at Manden ikke benytter Lovens Regler, thi benytter han dem og afgiver Erklæring til Gesandtskabet, bevarer han sin danske Indfødsret. I den Henseende er Loven altsaa aldeles korrekt, og jeg skal fremhæve, at den er i den Grad korrekt, at naar endelig denne Mand tager hjem til sit Fædreland for at bosætte sig, uden at have erhvervet Statsborgerret i det fremmede Land, generhverver han sin danske Indfødsret. Jeg tror altsaa, at netop paa det Omraade, som det ærede Medlem fremdrog, maa man sige, at Lovforslaget er særlig helbdigt, og at der ikke er noget videre at ønske.

Det ærede Medlem fremdrog dernæst Forholdet med Hensyn til dansk Kvinde, der gifter sig med fremmed Mand. Der mente det ærede Medlem, at det var uheldigt, naar den danske Kvinde ganske tabte sin Indfødsret og vandt Mandens Nationalitet. Han mente, at det var bedre, at Indfødsretten her blev hvilende, saaledes at hun under visse Vilkaar kunde gøre den gældende igen, naar hun vilde. Dette, at en Kvinde gifter sig, er jo et saa indgribende Forhold med Hensyn til hele hendes Livsstilling, at man maa

der være forberedt paa, at det drager store Konsekvenser efter sig, og at dansk Kvinde gifter sig med fremmed Mand maa selvfølgelig ogsaa drage store Konsekvenser efter sig. Derfor kan jeg ikke se, at der i og for sig er noget urimeligt i den Stilling, at Kvinden mister Nationalitet og antager Mandens Nationalitet i Tilfælde af Ægteskab. — Med Hensyn til Forsørgelsesretten er det ganske vist, at det, naar det vedkommende Ægtepar bliver her i Landet — vel at mærke, uden at Manden, vi maa stadig tage saadanne Ting med, har søgt dansk Indfødsret, hvad han jo vil have Afgang til, saafremt han opholder sig her i længere Tid — kan ske, at man, naar Manden en Gang dør, har Ret til at sende hans Enke og Børn hjem. Med Hensyn til Børnene maa det straks bemærkes, at ifølge Afstammingsprincippet maa det fastholdes, at disse Børn ere fremmede, medmindre de kunne komme ind under Reglen i § 2 og derigennem erhverve dansk Indfødsret; men over for Enken kan det ganske vist være meget haardt at hjemsende denne Familie, der altsaa er dansk-talende og indlevet i danske Sæder og kun kender danske Forhold. Men dertil vil jeg sige dette, at en saadan Konsekvens kan man ikke undgaa i en Lov. Det ærede Medlem vil kunne skrive Lovens Regler, som han bedst formaar, saa vil der dog altid kunne fremkomme saadanne Konsekvenser som denne, enten i den Retning, at man kan komme til at bortsende Familier som den, vi tale om her, eller, hvad der endogsaa er værre endnu, at man ved at henvise saadanne Personer til en fremmed Stats Forsørgelsespligt kan komme til at stille Familien ad, at man kan komme til at tage Børnene fra Moderen og sende dem hjem eller tage Moderen fra Børnene. Den Slags Tilfælde kan man kun undgaa derigennem, at Administrationen gennemfører Reglerne med Humanitet, og jeg vil sige, at man har altid fra Centraladministrationens Side været rede til at hævde de Regler, man har over for Udlændet, med Humanitet, saaledes at man ikke søger at føre Hjemsendelsesretten igennem i sine yderste Konsekvenser.

Med Hensyn til de af det ærede Udvalg stillede Vædringsforslag er jo det under Nr. 1 stillede, nemlig at Ordet „Statsborgerret“ skal udgaa overalt i Forslaget, det væsentligste, ikke fordi det i og for sig forandrer selve Forslagets Regler — dem vil denne Vædring ikke komme til at indvirke paa — men fordi man ved at udstøde dette Ord ikke opnaar det, som ganske vist var tilfældet med Forslaget, at saa et lov-